

پند لرونکی کیسی



Ketabton.com

کال ۱۳۹۹

راتولونکی : روح الله روحانی

پند لرونکې کیسې



کال ۱۳۹۹

راتولونکې روح الله روحانی

بسم الله الرحمن الرحيم

سريزه

له لوي توانا خدای ج خخه ډیر شکر گزار یم چې ماته
بیا هم د کتاب لیکلو تواناي راوبښله .
لکه څنگه چې پدی کتاب کې مې مختلف پند لرونکې
کیسې لیکلې او راټول کړې دي نو که چیرته کوم
مشکل وو نو هتما له مونږ سره شریکه کړئ تر څو
بیا راتلونکې کې بیا تکرار نه شې . په دغه کتاب
په لیکلو او د پند لرونکو کیسو په ټولولو کې د ټولو
مرستې او همغږي خخه نړۍ نړۍ مننه کوم او په
حاصتا د پلار جان خخه یې چې زه کتاب لیکلوته
تشویق کړم او له گران ماما جان (مولانا صاحب فیض
محمد محمد) نه هم یوه نړۍ مننه کوم چې په کیسو
او ناولونو کې یې مرسته وکړه او له محمد ایوب ارمانی
خخه هم مننه چې د کیسو په ترتیب او ډیزاین کې
لارښونه وکړه او یو څو کیسې راته ډالۍ کړي

راتولونکې او لیکونکې روح الله روحانی

د اړیکې شماره +93775148889

دالی

تولو لوستونکو ته چې کتابونه
لولي او کتاب سره مینه لري

د عاشقۍ جالبه کيسه!

يو هلک په يوې ديندارې نجلۍ ميین و، څه موده
 پس نجلۍ بل چا سره واده وکړ، هلک د غمونو په
 سمندر کې ډوب شو، د ژوند شيبې ډيرې ترخې
 شوې، بالاخره په ډير همت نجلۍ ته يې يو ليک
 واستوو، گراني! ډيره هڅه مي وکړه، چې واده درسره
 وکړم، خو د قسمت کرښو ناکام کړم، په خپل ژوند
 پورې تنگ شوی يم نور نه غواړم، چې له تا پرته
 ژوندی پاتې شم، خو يوه هيله مې ومنه، صرف يو
 ځل د ملاقات چانس راکړه، تينگار نه کوم، هره
 پريکړه مو ماته د منلو وړده،

نجلۍ ډيره دينداره او هوښياره وه، هغې ورته وويل:
 عمر فاروق رضی الله عنه پسې پوره څلويښت ورځې
 په جماعت سره لمونځ وکړه، بيا، چې هرځای ستاسو
 خوښ وي هلته به لیده کاته وکړو.

هـلک خبره تايـد کړه او نـجـلـى د کور مخه خوشې کړه،
پوره خلويـنـست ورځې وروسته نـجـلـى هـلک ته لـيک
واستوو: که مو زما وړانديز ترسره کړى وي؟ بيا د
ملاقات لپاره چمتو ټيم، خلويـنـستو ورځو پابندو
لمونځونو په هـلک سخته اغيزه کړيوه.

نـجـلـى ته يې په ځواب کې وليکل: زما په زړه کې
ستا مينه وه، خو اوس مې په زړه کې د الله حقيقي
محبت ځاى نيولى، زما او ستا لارې جلا دي، نـجـلـى
دا پيـښـه ټکي په ټکي خپل خاوند ته واوروله، خاوند
يې عمر فاروق رض عنه ته کټ مټ ورسوله، هغه
رضي الله عنه وويل: الله ج رښتيا ويلى: له شک
پرته لمونځ انسانان د بدکاريو منع کوي.

نو اې وروره له دې وروسته لمونځ قايم کړه، که خداى
ته منظوره وه، تا به هم د الله (ج) له مينې برخمن
شې .

پاى

د مینې درناوی «له پنده ډکه کیسه»

یوه هلک له یوې نجلۍ سره ډېره زیاته مینه درلوده،
په مرکه ورغی، نجلۍ هلک ته وویل: کوم معاش چې
ته په یوه میاشت کې اخلې، نو زما د یوې ورځې د
لگښت په اندازه دی، نو څنگه تمه لرې، چې درسره
واده وکړم؟ هلک وویل: زه له تا سره ډېره زیاته مینه
لرم او غواړم، چې درسره واده وکړم.

نجلۍ وویل: څه لار شه، یوه بله پیدا کړه.

له لسو کلنو تېرېدو وروسته، په ناڅاپي ډول هلک او
نجلۍ سره مخامخ شول، نجلۍ هلک ته وویل: اوس
مې له یوه ځوان سره واده کړی دی، چې معاش یې
ستا د معاش لس برابره دی، د دې خبرې په اورېدو
د هلک له سترگو څخه اوښکو د گړېوان په لور لارې
جوړې کړې، په همدې حال کې د نجلۍ خاوند راغی
او هلک ته یې وویل:

رييسه ! تاسو دلته ياست، تاسو به خپلې مېرمنې
ته ور وپېژنم . خاوند خپلې مېرمنې ته وويل : دا زموږ
رييس دى، ډېر وخت مخکې په يوې نجلۍ باندې
مين و او هماغې مينې ته د درناوي په خاطر يې تر
اوسه پورې واده نه دى کړى.

که چېرې نجلۍ ورسره واده کړى وای، نو ډېره به
نېکمرغه وه . د نجلۍ خوله بنده شوه او هېڅ يې
هم ونه ويل، نو خبر اوسئ، چې هرڅه بدلون کوي،
پخواني حالات په خپل حال نه پاتې کېږي، يوه ورځ
کاريگرو، اوس د شرکت رييس دى.

هېڅکله په ځان کې کبر او غرور مه پيدا کوى او
نورو ته په کمه سترگه مه گورئ، ځکه چې هرڅه
تېرېدونکي دي.

د زمانې څرخ تاوېږي او لوړې او ژورې را څرگندوي.

پای

د مينې په نوم هوس

يوه انجلۍ چې حسنات نومیده
 کله چې دا کوچنې وه پلار يې وفات کيږي
 دوه وروڼه يې درلوده
 دا انجلۍ مور په ډېره ناز لويه کړي يې او ډېره
 ښايسته هم يې
 د حسنات د کور په څنگ کې يو پارک يې چې دا هر
 مازديگر هغه پارک ته ځي
 يو ورځ په همدې پارک کې د شمس په نوم هلک چې
 ډېر پيسه دار يې او خپل په پيسو ډېر مغروره او بې
 لاره يې دا ورسره مخ کيږي
 خو دا همداسې بې تفاوته يې څنگ نه تيريږي
 د شمس نظر په دې لگي او تر نظر لاندې نيسي
 شمس سبا ته بيا دې پارک ته راځي
 گوري چې حسنات بيا راغلې همداسې ترڅو ورځو
 شمس مکرر راځي پارک ته او حسنات ته د لري
 گوري .

او حسنات هم ده ته متوجې کيږي
 آخر يو ورځ شمس زړه کوي او خواته د حسنات
 راځي او همداسې سلام کوي بيا پوښتنه کوي چې
 همدې شاوخوا کې اوسېږي ؟
 حسنات هم ورته جواب ورکوي
 خو بالاخره دوى يو بل سره معرفي کيږي او هره ورځ
 سره پارک کې گوري
 د حسنات په زړه کې مينه ورته پيدا کيږي خو د
 شمس په زړه کې هوس ددوي يو بل سره کتل دوام
 پيدا کوي
 حسنات ته يو بل هلک مرکه (طلبگاري) کوي چې
 هغه هلک تحصيل يافته او د ډېر ښه کورنۍ نه يې
 د حسنات مور راضي کيږي او خپل خوښه څرگندوي
 يوازې خپل د لور نه د هو په تمعه يې
 حسنات چې خبريږي د مرکې نه مور ته وايي زه يې
 نه کوم مور يې خفه کيږي .

حسنات په سبا شمس ته وايي چې داسې مرکه
 راغلي راته
 خو زه پرته له تا بل چا سره واده نه کوم ځکه زه ستا
 سره مينه لرم
 شمس ورته وايي چې نا د مور زړه دي مه خفه کوه او
 د واده لپاره هو ووايه حسنات حېرانه کيږي او په ژړا
 کيږي ورته چې ولي ته زما سره مينه نه لري ؟
 شمس ورته وايي ليونی ما کله ستا له مينې انکار
 کړی او کله ما وويل چې زه تا پريږدم ؟
 خو ته کوژدې لپاره هو ووايه خو وعده کوم درسره
 چې زه تا هغه هلک ته نه پرېږدم
 خو حسنات هم خپل د مور د زړه لپاره هو وايي
 بالاخره کوژده کوي خو هلک سره د کوژدې وروسته
 هيڅ خبري نه کوي بلکې شمس سره خبري کوي
 نامزاد يې ورته وايي ته ولې ما سره خبري نه کوی ؟
 حسنات ورته وايي زما نه خوښيږي چې واده نه
 مخکې داسې خبري کوم نامزاد يې وايي چې حتمن
 اوس به شرميږي ځکه خبري نه کوي خو دومره جدي
 يې نه نيسي .

خو بلاخره واده یې نیږدې کیږي حسنات شمس ته
 وایې چې واده مې نیږدې دی زه نه شم کولای هغه
 سره واده وکړم
 شمس ورته وایې چې ته د واده وکړه بیا نور ماته
 پریږده خو حسنات هم واده کوي
 حسنات چې دده په مینه کې ډېره ښه شوي یې څه
 چې شمس وایې هغه مني
 د واده په شپه ورته وایې چې زه د هوتل شاوخوا کې
 یم تشویش مه کوه خو هو ته ځان خاوند ته تسلیم نه
 کړي ځکه ته زما مینه یې
 حسنات هم د واده په شپه ځان په مریضې اچوي او
 خاوند ته وایې چې ماته نیږدې نشی
 کله چې خاوند غواړي دې ته نیږدې شي دا ځینې
 لري کیږي په تمثیل سره
 خاوند هم وایې سمه ده مه ډارېږه زه تا درک کولای
 شم ته نوي کور ته راغلې یې ځکه درته سخته ده خبر
 هر څه به د وخت په تېریدو سم شي .

خو چې کله هم خاوند غواړي دې ته نیږدې شي دا
داسې تمثیل کوي چې خاوند یې ځینې لري کیږي
وايې مریضې لرم یا جادو را باندي شوی خواښې او
خاوند یې دا بیایې ډاکترانو ته ملایانو ته خو دا بیا
هم هغسې یې

آخر یو ورځ شمس ورته زنگ کې وایې کله چې دي
خاوند وظیفې ته ځې خان تیار که زه درپسې راځم
او بیایم دي

حسانات چې هم ددې شپې په تمعه یې خان تیاروي
او د خاوند د وتلو سره سم سهیل راځې او حسانات
خان سره بیایې

خاوند چې راځې گورې ښځه یې نسته کور کې
مور کور ته یې زنگ وهي هلته هم نه یې هر ځای
پلتي حسانات نه پیدا کوي

دې کې درې ورځې تیرېږي په څلورمه ورځ د تورو
شیشو موټر درېږي او حسانات د موټر نه لاندې خطا
کوي

شمس چې کله دا خان سره بوولي یې خپل ملگري هم
خبروي او په گډه په دې تجاوز / تېری کوي .

او د خو ورځو وروسته چې په ډېر بد حالت کې يې
 دا د مور ور مخکې د موټر نه لاندې خطا کوي
 خاوند او کورنۍ يې خبريږي
 دا شفاخاني ته بيا يې هلته ډاکټران ورته وايي په
 دې تجاوز شوی او کله چې هوش کې راځي نو هر
 څه وايي خاوند يې هم هغه شفاخانه کې طلاق
 ورکوي ځکه وايي که مړه دي کړم په يو ځل به مړه
 شي
 خو زه تا نه وژنم طلاق درکوم تر څو هره شېبه مړه
 شي
 څه وخت وروسته يې خاوند بله بڼه کوي
 او هغې سره بڼه ژوند شروع کوي او امريکا ته ورسره
 ځي
 حسنات چې خپل ژوند خراب کړی يې کورنۍ هم
 ځينې لاس اخلي او يوازې د ټول عمر لپاره پاته
 کيږي چې هم د الله (ج) ته شرمنده کيږي هم خپل
 کورنۍ او خاوند ته
 او هره شېبه خپل د مرگ دعا کوي

نوټ : نو په هري مینې باور مه کوی ځکه چې ډېر د
مینې تر عنوان لاندې ستاسو ژوند سره لوبه کوي او
ژوند مو خرابوي

که څوک درسره مینه ولري نو نکاح کوي که نکاح
نشي کولای نو هیش کله درسره مینه نه لري بلکې
وخت تېروي یا هم درنه گټه اخلي ژوند سره دي
لوبه کوي

د مینې او هوس تر منځ توپیر دا دی چې مینه
درسره ولري ضرور نکاح کوي که نکاح نشي
پای



لنډه کیسه

شپې ناوخته وو مسج راغی سلام سنگه یی ومی
 ویل خه یم شکر تاسو سوک وی سلگی یم د خوست
 ولایت ما ویل خه ډیر ښه خبری مو اوږدی شوی
 خو جلی راباندی ډیره خوږه ولږیده شپې تر ډیره
 ناوخته مو خبری وکړی په دی کی شپې ورخی
 تیری شوی د سلگی ما سره مینه پیدا شوه.
 زما هغه سره یو کال مو د خبرو وشو یو بل ته ډیر
 گران شو یو شپه سلگی زنگ ووهو میسج ته راشه
 ویل می خه چی راغلم ویل نن درته یو حقیقت وایم
 ما ویل سنگه؟
 ویل دوه کاله مخکی می زه پلار په لس لکه کلداری
 د یو ماشوم په نوم کړی یم او د هلک پلار غواړی زما
 واده وکړی.

نو زه حیران یم سه وکم هلک نوی دی ۱۱ کالو شو
او سلگی به د ۲۰ کالو وه خو ډیر مو سره وژړل سو
ورځی ورسته د سلگی هماغه
هلک سره واده وو دوه ورځی ورسته یی له ما خدای
پامانی واخیسته او لاړه ورسته د واده یو میاشت
به تیره شوی وه د یو شماری نه زنک راغلی ویل
سلگی

یمه وس د خسر کور کی یم نشم کولی درسره
وغږیږم او د واده عکسونه می درولیږل وه یی گوره
او

تر مرگه یی له ځان سره وساته موبایل بند شو څلور
کاله وشو همداسی لاړه بیا می پیدا نکره نن شپه
باران وو سگرت په لاس کلاری د سرک په غاړه
روان وم چی رایاده شوه هر چیرته چی وسی الله دی
خوشحاله لره عمر یی ډیر شه

يوه خندوونکې

انجلۍ د باران په ليدو يو ځل په ژړا كيږي
ددې لپاره چې يو هلک ورته ويلې وو: چې دومره
مينه

درسره کوم لکه د باران څاڅکې!!!
يو هلک د ښار په يو هوټل کې په ساعتونو سگريټ
څکوي

او د هغه ځای نه نه پورته كيږي
يوازې ددې لپاره چې يوې انجلۍ په آخر ځل د
هغه سره په هغه ځای کې ملاقات / ليدنه کړي
وه!!!

يوه ناوې د واده په شپه د بې نهايت مينه کوونکې
خاوند

په سينه سر ايردي او سترگې نم جني كيږي د هغه
هلک لپاره

چې ددې سره هيڅ مينه نه کول!!!!
يو مشر د دفتر يوه هوښياره , لايقه ذهينه انجلۍ
يوازې ددې لپاره د دندې نه لري کوي او د دندې نه
ورته منصرف كيږي

چې ددې انجلۍ خهره هغې انجلۍ ته ورته وه
 کومې چې ورسره بيوفايې کړې وه!!!!
 يوه ښځه خپل د کوچني زوی سره مکتب ته د تلو
 په وخت کې ناڅاپه
 سترگې يې په هغې ماشومې لگيږي چې يو وخت
 د هغه ماشومې پلار ورته ويلې وو که زموږ لور يو
 وخت وشوه نو سترگې به يې تاته يې او پوزه به
 يې ماته يې نو دا همداسې هلته فکر کې خې او
 سترگو کې اوښکې راځي!!!!
 يو ذهين پوه هلک يوازې ددې لپاره ملک پرېږدي او
 مسافر کيږي
 چې هغه هلک خپل مينه حاصله نه کړه
 او دلته په اوسيدو او هر ځای ته په ليدو هغه
 انجلۍ ور ياديږي چې يو بلا خاطرې يې ورته د هر
 څه سره پرېښودلې!!!!
 يوه انجلۍ يوازې ددې لپاره توره جوړه اغوندي
 چې يو وخت ورته هغه چا ويلې وو چې دې ورسره
 مينه درلود چې زما تور رنگ خوښيږي که څه هم
 ورسره هغه څوک نشته!!!!

يو هلک په مکتب کې د حاضري اخيستو په وخت
 کې
 سکوت کېږي او د زړه درازه يې تيزېږي سترگې نم
 جني کېږي يوازې ددې لپاره چې کومې انجلۍ سره
 يې چې مينه کول
 دده يوه شاگرده د هغې انجلۍ هم نومه ده!!!!
 يوه انجلۍ د يو چا د يادولو وروسته هر ځل يوازې
 يوه سندره اورې
 يوازې ددې لپاره چې هغه هلک چې ددې سره مينه
 نه کول خو دا يې مءينه کړه
 هغه سندره د هغه د خوښې وه او دا په هغه سندره
 کې د هغه يادونه لتوي!!!!
 يو هلک مدام خپې يو ځای دريږي او ټوله ورځ هلته
 تېروي ددې لپاره کومې انجلۍ چې ده سره مينه
 کول هغې به تل د خپل د اطاق له کرکۍ نه هغه ته
 کتل کومه چې اوس هلته نشته!!!!

نو دلته او د نړۍ په هر ځای کې داسې کسان شته
چې مینه یې کړې او هر څه او هر ځای پورې یوه
خاطره نه یوه خاطره لري
او زړونه یې مات شوي .

لیکوال محمد ایوب ارمانی

ډیره مننه کوم ترې چې کیسه یې مونږ ته ډالۍ کړه
د له بریاوو په هیله



بې اختياره چغه

د اوړي ورځ وه. داسې ښکارېده لکه چې لمريوه نېزه
له بلې ورځې زيات رابښکته شوی وي. د زمکې مخ
د گرمۍ له قهره چاودلی و. مرغانو د گرمۍ له زوره
خپلې وزرې خوړندې نيولې او ژبې يې راوېستلې
وې. ونو او ټولو شنېليو له ډېرې تندې خپل مخونه
زېړ کړي وو. ټکنده غرمه وه چې د سړو اوبو د څښلو
لپاره د مالت چينې ته روان شوم. چينې رنې،
يخې او خوږې اوبه درلودې. د مالت ټولې پېغلې به
منگي په سر دلته راتلې او له دې ځايه به يې خپلو
کورونو ته اوبه وړې. کله چې چينې ته ورسېدم، د
مالت د ماشومانو، پېغلو او پېغلوټو گڼه گونه وه.
په ډېره بېړه د چينې په غاړه کېناستم. لپه مې له
اوبو ډکه کړه او کله چې مې خپلې تېرې او چاودلې
شوندې په اوبو کېښودې، نو د يوې پېغلې آواز مې
تر غوږو شو چې وې ويل: «کتوری در واخه، په دې
اوبه وڅښه لکه چې ډېر تېری شوی يې؟»

کله چې مې سترگې ورواړولې، د خوارلسم سپوږمۍ
 وه. د سپرلي تر ټولو گلانو ښایسته. سپین گرد مخ،
 تورې غټې خماری سترگې، هسکه غاړه او ښکلی
 اندام. موسکۍ شوه او کتوری یې را اوږد کړو، اوبه
 مې له لپې توې شوې، سپک پاڅېدم، تر اړخه یې
 ودرېدم او په لرځېدلو شونډو مې وویل: هو! ډېر
 تېری شوی یم. کتوری مې ترې واخیست، اوبه مې
 وڅښلې او د مننې په ویلو مې بیرته ورکړ.

له چینې راوگرځېدم او د کور په لور مې مخه کړه.
 خو قدمه لا نه وم تللې چې څه بل ډول چل راباندې
 وشو. اندامونه مې سست او کاواکه شول. وجود مې
 لږزې ونيو، تنده مې دوه چنده شوه او د دې تر څنګ
 مې په غوږونو کې انګازې خپرې شوې.

«کتوری درواخله، په دې اوبه وڅښه لکه چې ډېر
 تېری شوی یې؟».

په ټوله لاره مې هغه مخ ته نېغه ولاړه وه. په ذهن کې مې د هغې تصوير جوړاوه او په غوږونو کې مې د هغې خبره گرځېده راگرځېده. هو! د پېغلټوب وږمو يې هر څه راسپړلي وو.

ټوله شپه تر گهيځه خوب رانه غی. سترگې مې د هغې د خمارۍ سترگو بيا ليدو ته لېوالې وې. حواسو مې د يو نا آشنا شي سره جگړه کوله او زړه مې د سرپټي ديگ په شان خوټېده. ليونټوب ته نږدې شوی وم او ټوله شپه تر هغو د هغې د ښکلا او ښه سلوک د درياب څپو په مخه کړی وم چې چرگ بانگ وکړو، سپېدې وچاودې او له کټه را پورته شوم.

ننۍ ورځې کټ مټ د تېرې ورځې په شان تودوخه درلوده، خو زما د زړه تودوخه او تلوسه له تېرې ورځې څو چنده شوې وه. حواسو مې د هغې بيا ليدو ته غولۍ وهلې. دنيا راباندې تنور گرځېدلې وه. خو يو وخت داسې هم راغی چې نور مې تسکين نه کېده او د هغې د ليدو تنده مې په هېڅ شي نه ماتېده.

د هغې په يو وار کتو راباندې داسې څه چل شوی و
چې زړه مې غوښتل له هغې سره بيا وگورم او د هغې
خبرې واوړم.

همدا وجه وه چې د هغې د ليدو لپاره مې د تلو اراده
وکړه او د پروني وخت څخه لږ څه مخکې د چينې
په لور روان شوم. په ټوله لاره مې د هغې خبره بې
واره غوږونو ته راتله: «کتوری درواخله، په دې
اوبه وڅښه لکه چې ډېر تېری شوی یې؟» چينې ته
ورسېدم. کاته مې چې هغه تر ما رومبې له خپل
کوچني ورور سره يو ځای رارسېدلې وه او داسې
برېښېده لکه چې ماته سترگې په لاره وه. حلق مې
وچ وچ شو. د زړه درزا مې زياته شوه او داسې مې
احساسوله چې هغه زما د زړه درزا اوري. ورنږدې
شوم. د هغې شونډې د سپرلي د غاټول گل غونډې
رپېدې. آننگي يې سره شول او راپاڅېده. د هغې په
بڼه کې د مينې څپې له ورايه ښکارېدې. زړه مې
لکه توتي راته په چغېدو شو چې ورته ووايه ((زما
ژوند له تاسره غوټه کيدل غواړي.

زه په ژوند کې له تا نشم جلا کېدې. که مرگ وي او
که خوشالي بايد سره يو ځای واوسو)). زړه مې دغو
خپو په مخه کړې و چې هغې زما د سوچونو لړۍ
و شلوله، موسکۍ شوه، په خپلو گلابي شونډو يې
ژبه رابنکله او ويې ويل:

- ستړی مه شې، راغلې.

ځواب مې ورکړ.

- هو! ژوندی اوسې.

هغې سترگې بنکته واچولې او د شونډو په چيچلو
شوه. لږ څه زړور شوم او ترې ومې پوښتل:

- ستا نوم؟

خندنۍ شوه، غاړه يې تازه کړه او ځواب يې راکړو:

- ښکلا.

بيا مې ترې وپوښتل:

- د کوم کلي يې؟

هغې په ځير ځير راته وکتل لکه چې زما په څېره
کې څه لتوي او بيا يې مخ خپل کلي ته واراوه او د
لاس په اشاره يې په پسته ژبه راته وويل:

- د هغه پورې کلي، هغه برجوره کلا چې وينې، هغه
زمونږ ده. هغې په بېړه مخ را واراوه او له ما يې
وپوښتل:

ستا نوم او کلی؟ -

ځواب مې ورکړ:

- نوم مې روح الله دی او د بر کلي يم.

بیا یې وویل:

- څه کار کوي؟

ځواب مې ورکړ:

- د لسم ټولگي زده کوونکي یم.

هغې سوړ اسوبلی له خولې وويسته، بیا یې خپلې
لارې تېرې کړې او ویې ويل:

- زه مې پلار له شپږم ټولگي څخه وويستم او پرې
یې نه ښودم چې نوره زده کړه وکړم.

کله چې هغې دا خبره خلاصوله نو له لرې د پېغلو
یوه ډله د چیني په لور رانېکاره شوه. هغې خپلې
سترگې له ما سره وجنگولې او په بیرې یې راته
وویل:

- سبا ته به حتمي راځي بيا به د زړه خواله کوو.

مخ يې واراوه او د منگي په ډکولو شوه او زه د کور
په لور روان شوم.

د نا اميديو په تيارو کې مې د امېد څه څرک شاني
لگېدلی و. خوشاله وم. د زړه تسل مې شوې و. تنده
مې لږ څه ماته شوې وه. هغه راته د مينې لاروی
برېښېده. خو هغه راته له يوې شتمنې کورنۍ څخه
مالومېده او دې مسلې لږ څه په فکر کې کولم. په هر
صورت زما مينه دې سرحد ته رسېدلې وه چې هېڅ
فاصله او ديوال يې نه مانه او بيا دې ليدو دومره
نږدې کړې وم چې خپل سر مې د هغې په سپين
مړوند احساس کړو او په زړه کې مې د مينې دوی
بله شوه. تر هغو مې په خيال کې له سپرغۍ سره د
مينې زنځيرونه غزول خو تر کوره راوړسېدم او کله
چې تيارې د ورځې رڼايې په مخه کړه او خپل تور
خادر يې وغوړاوه، نو بستر ته پورته شوم او ستونی
ستاغ وغزېدم. هغه مې تر سترگو کېده،

څه عجيبه شان خوښي مې حس کوله او په همدې
هکله مې له ځانه سره سوچونه کول او بيا هېڅ په
ځان پوه نه شوم چې څرنگه له ښکلا سره يو ځای د
مينې د ډک درياب توپاني خپو لاهو کړې وم:

ښکلا مې د ناوېتوب په ښکلو او سپينو جامو کې
ليده، په پالنگ ناسته وه، سترگې يې له شرمه
ښکته نيولي او زما د راتلو انتظار باسي.

ما هم د واده نوې جامې اغوستې او پالنگ ته د
پورته کېدو نيت لرم. ور روان شوم. شونډې مې
وچې وچې کېدې او ټول اندامونه مې آوار لړزېدل.
پالنگ ته پورته شوم، سالو مې پورته کړ، بې
اختياره يې غيږې ته ځان راوغورځاوه، ټينگه مې
وښوه، د جکړو هلې مرغۍ په شان لړزیده او کله
چې مې خپلې تږې سپرې شونډې د هغې په گلابي
اوناکو شونډو اېښودې، د گاونډې کوټې وره تړق
وکړو. د خيالونو دنياگۍ مې درې وړې شوه،

نه پالنگ درک درلود، نه ښکلا د ناوړتوب په جامو
کې وه او نه ما نوې جامې اغوستې وې.

د بدن شخړې مې ونيوې، ډډې مې له بستره راپورته
کړې، د لمر زرینو پلوشو د هسکو غرونو څوکې
ښکلولې او سترگو مې بیا هم د ښکلا د غټو زړه
رانبکونکو سترگو د شرق دیدن ته لارې څارلې، تر
هغو چې ټاکلې وخت راورسېد او چینې ته روان
شوم.

ټوله لار په دې فکر کې وم چې څرنگه او په کومه
ژبه هغې ته د زړه غوتې اوسپړم. د خیالونو په دې
کشمکش کې ډوب وم چې تر چینې راورسېدم او
سترگې مې په ښکلا ونښتې.

دا ځل چې هغې ته ورنږدې شوم نو د هغې اننگي
سره او سپین شول او داسې ښکارېده لکه د سپرلي
د گلاب گل چې له سهارني شبنم سره یوځای خوله
په خندا پرانستې وي.

له حيا نه ډکې سترگې يې زما په سترگو ښخې
کړې او وې ويل:

- ښه شو چې راغلي که نه نو.....

زه پوه شوم چې هغې څه غوښتل ووایې، خو له
شرمه يې خبره نیمگړې پاتې شوه. د ښکلا دې
نیمگړې خبرې جرأت راکړو او ومې ويل:

ښکلا رښتیا وایم ستا مینې لیونی کړې یم، ستا
په جدایې کې ځمکه ځای نه راکوي، خوب مې له
سترگو تښتېدلې او ذهن مې ستا د زلفو په تالونو
زانگي. هغې د سترگو لاندې کتل او په ډېر غور يې
زما خبرو ته غوږ نیولې و. یوه شېبه غلې وه، بیا
موسکې شوه، خپلې زلفې يې پورته و غورځولې او
د سر په اشاره يې هغې باغچې ته چې چینې ته
خېرمه پرته وه او اړخ ته يې زیارت و، د تلو بلنه
راکړه. هغه روانه شوه او کله چې باغچې ته پورته
کېده، نو څلورو خواوو ته يې وکتل او بیا ننوته.

زه هم ور روان شوم او کله چې د هغې په خپر پوره
 ډاډمن شوم، نو ور ننوتم او د لومړي ځل لپاره مې
 خپلې زيرې شونډې د هغې په پستو شونډو ور
 ښخې کړې او تر هغو مې زبېښلې خو چې تنده مې
 ماته شوه.

د زړه خواله مو وکړه او په زړه خواله کې د هغې هوډ
 راته تر خپله قوي ښکاره شو. د ځنډ په نظر کې
 نيولو وروسته يو پر بل پسې له باغچې ووتو. هغه د
 چينې او زه د کور په لور روان شوم.

په دې توگه شپې او ورځې تېرېدلې او د ژوند
 کاروان په تړپکو روان و. د هغې له خوږو خبرو
 او مينې سره عادت شوې وم او لیده کاته مو په
 باغچه کې د پخوا په شان کېده او بيا دې مينې
 دومره ژوروالی پيدا کړی و لکه د يو تن هډوکي او
 پوتکي.

يو له ورځو زښت سترې مالومېدم. په دالانه کې
 کټ کې پرېوتم. له لږې شپې وروسته د درانه
 خوب مستو څپو له ځانه سره يو ځای کړم. گورم
 چې د چينې په غاړه د ښکلا راتلو ته انتظار باسم
 او سترگې مې د هغې د راتلو لارې څاري او کله
 ناکله به په خيال کې د هغې د ښايست په سپرل
 شوو گلونو ښځې شوې او د هغې د وصال په ميو به
 مست شوم. خو په هر صورت هغه را نه غله او زړه
 مې په گوگل کې په سوځېدو شو. کور ته را ستون
 شوم. ټوله شپه مې خپلې گناهگاري سترگې پټې
 نکرې او تر هغو د اندېښنو سيلاب له ځانه سره په
 منډو کړې وم چې د سباوون روښنايي وځلېده، لمر
 خپلې وړانگې د زمکې په لور و غځولې او لکه ليونی
 او سودايي د سپرغۍ دوی د کور په خوا روان شوم. د
 لارې په اوږدو کې له يوه ملگري سره چې امان الله
 نومېده او په يوه ټولگي کې موزده کړه کوله مخامخ
 شوم. هک پک ور سره ودرېدم. له جوړ په خير
 وروسته يې له خدا سره يو ځای له ما وپوښتل:

خيريت خو دى رنگ دې ژير مالوميرې، عاشق
شوي خو به نه يې؟ له مصنوعي خدا سره يو ځاى
مې خواب ورکړ:

ستا سترگې زېرې شوي.

يوه شېبه ولاړ وو او بيا وروسته د زړه خوالي لپاره
په هغه لور چې ما يې تکل کړې و، روان شوو. يو
له بل سره مو د ځوانۍ د ښکلو او تازه شېبو په
هکله خبرې کولې چې له لرې مې سترگې د ښکلا
دوى د برجورې کلا په وره ښخې شوې. وره ته مې
دوه سترگې څلور شوې وې، خو امان الله ته داسې
ښکارېده لکه چې د هغه خبرو ته غوږ غوږ يمه.

د سپرغۍ دوى د کلا له مخې تير شو، خو د هغې
پته ونه لگېده. کله نا کله به مې خپلې سترگې
شاتې واړولې، گوندې که ديدن مو وشي، خو هغه
لکه د انځر گل نه مالومېده.

کله چې د امان الله دوي چم ته راوړسیدو، هغه
راڅخه جلا او زه د خیالونو په نړۍ کې چې هره
شېبه مې سترگې د ښکلا دوی د برجورې کلا په وره
لگېدې او هغه مې لیده چې زما په خوا گوري تر
خپله کوره را وړسیدم.

زړه مې ډېر نا کراره و، له هېچا سره ناستې خوند نه
راکاوه. د کوچنیانو شور او زوږ او آن خنداوې خو
را باندې بدې لگېدې. او له هر څه نه زیات مې
دې ته هڅه کوله چې د کورنۍ له ټولو غړو گوښه
واوسم. غمونو او لتو مې ستونۍ لا پسې مروړه او
خپل ژوند او راتلونکې راته نیمه خوا شان ښکارېده.
د زړه توتي مې مړاوې و او لنډه دا چې له هر څه
بېزاره وم. روح او تن مې یو له بله سره په دې آخ او
دب اخته و چې د پخوا په څېر د چینې په لور روان
شوم. له لرې مې سترگې په ښکلا ونښتې. زښت
خوشاله شوم، آن تر دې چې زړه راته ویل، ژر والوزه
او تر اړخه یې ودرېږه، خو دا کار نا شونی و.

د سترگو په رپ کې ور ورسېدم. هغه چرتي
مالومېده او خېره يې زېره زېښلې وه چې هډو د
وينې څاڅکې په کې نه مالومېده. شونډو يې پتري
نيولي وو او پر مخ يې کمزورې خوله راماته وه او.....

باغچې ته پورته شوو. په سترگو يې رنې اوښکې د
مرغلرو پشان وځلېدې. لاسونه يې غاړې ته راواچول
چې په دې کې نابره يو متور سړی چې لنډه ونه او
شخ برېتونه يې درلودل او له ډېره قهره او غضبه يې
په اښکو کې ځگونه له ورايه مالومېدل، لور په لاس
باغچې ته را ننوت. ښکلا بې اختياره چغه کړه. په
لېچو کې مې ټينگه ونغښته. له خوبه رابېدار شوم.
گورم چې بالښت مې په غيږ کې ټينگ نيولې
او په دې شپېه کې ناڅاپه مې ذهن ته د ښکلا د
لومړۍ ورځې خبره راغله چې ويل يې:

«کتوری درواخله، په دې اوبه وڅښه لکه چې ډېر
تېرى شوى يې؟»

لیوننتوب

له لیونی نه وپوښتل شوه : چا سره مینه لری ؟؟؟
 لیونی ویل خپلی معشوقی سره!
 پوښتنه یی وکړه معشوقه د څوک ده ؟؟؟
 ویل یی معشوقه نلرم....!
 ویی خندل او پوښتنه یی وکړه : د معشوقی د پاره د
 څه کار کولی شی ؟؟؟
 ویل یی د هوښیارانو په شان نه کیږم ، نامردی نه
 کوم ، خیانت نه کوم ، لری نه ورنه ځم. وعده نه
 ماتوم ، دروغ نه وایم ، او همیشه به مینه ورسره لرم.
 خفه کوم یی نه ، غمخوار به یی پاتی کیږم ، بی
 وفایی نه ورسره کوم ، تنها یی نه پریږدم.....!
 پوښتنه یی ورنه وکړه : که چیری تا تنها پریږدی ،
 که چیری تاسره مینه ونه لری ، که چیری تاسره
 نامردی وکړی ، او که چیری تا یوازی پریږدی نو
 بیا ؟؟؟؟

له سترگو یې اوښکې راغلي او ویی ویل :
که داسې نه وای نو زه به ولی لیونی کیدم.....!!

او د یار دیدن تخت ته خاته دی
چی جدا کیږي سړی خیر ته کینوینه.

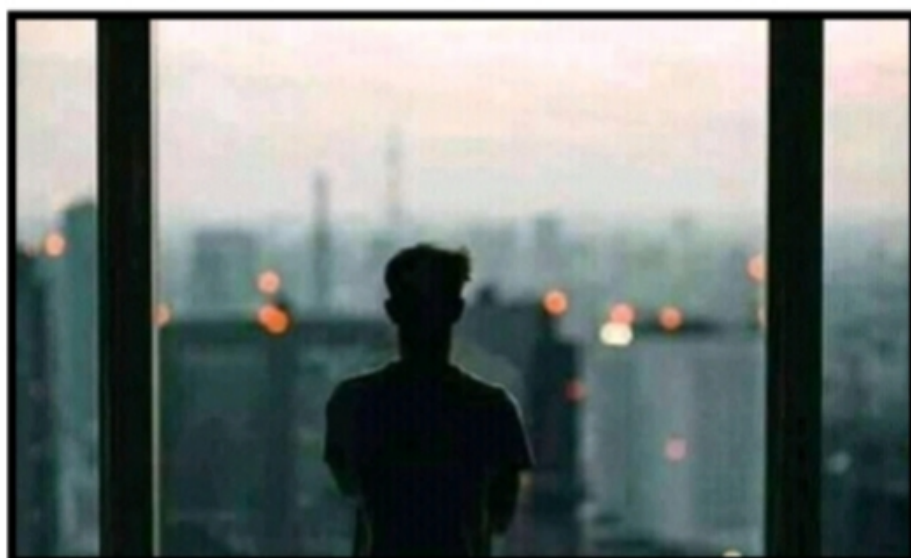


د يوی يتيمې لور کيسه.

يتيمې انجلۍ له خپلې بودۍ مور سره ژوند کاوه، وروڼه يې نه درلودل له پېغلټوب وروسته يې د کاکا زوی ورباندې جرگه وکړه. د انجلۍ مور هم پدې خاطر خپل رضایت وښوده او خپله لور يې د لېوره زوی ته ورکړه چې لور به مې راسره نژدې وي کله کله خو به مې خدمت ته رامنډه کوي. کله يې چې لور واده شوه نو د خوانښې، خسر، او ايندرورگانو لخوا ورباندې ظلمونه شروع شول هر وخت به يې ورته ناحقې سپکې سپورې کولې. خو انجلۍ به هغوی ته هيڅ نه ويل خپلې مور کره به راغله او د مور غېږې ته به ورولوېده په چغو چغو به يې ژړل او د ورباندې شوو ظلمونو کيسه او شکايت به يې ورته کوه مگر يو وخت داسې راغی چې د يتيمې انجلۍ بودۍ مور د مرگ پر بستر پرېوته. د ځنکدن وخت يې و انجلۍ ورته وويلې چې مورجانې که ته مړه شې بيا به زه خپل شکايت چاته کوم؟ خپل زړه به چاته سپکوم؟ د خسرگنۍ د خلکو نادودې به مې چاته بيانوم؟ مور يې ورته په ځواب کې وويل

چې هر کله دې زړه تنگېده هغوی درباندي ظلم کوه نو زما
کور ته راځه اودس کوه او دوه رکعته لمونځ کوه بيا خداى ج
ته د دوى نه شکايت کوه. انجلى هم وعده وکړه او د مور له
مرگ نه به يې وروسته همداسې کول. يو وخت ورباندي
يې خسر گنى شكي شوه خپل زوى ته يې وويل چې ستا
ښځې خپل کور کې کوم يار نېولى څنگه له دې خوا خفه لاره
شي او له هغې خوا خوشحاله راځي. زوى يې لار او د خپلې
خوانبې کور کې پټ شو يو ډېر ځنډ وروسته يې ښځه راغله
دروازه يې قلف کړه اودس يې وکړ او لمانځه باندي ودرېده خو
کله يې چې لمونځ خلاص کړ. خداى ج ته يې لاسونه لپه
کړل او په ژړا يې شروع کړه. چې خدايه ته مې خوانبې او
خسر ته لارښوونه وکړې چې نور ماسره جنگ ونکړي! ته مې
ايندرور گانو ته هدايت وکړې! خدايه خاوند مې ډېر ښه
انسان دى مگر هغه غريب د خپلې کورنۍ تر تاثير لاندې
راغلى. خدايه! که ته رانه په همدې حالت خوښ يې خو
زه هم خوشحاله يم او که نه يې خوښ نو له ما راضي شه
خدايه زه بې له تا بل څوک نلرم زما مرستندوى شه. خاوند
يې چې دا حالت ټول له کرکۍ څاره نو ژر يې دروازه ټک ټک
کړه ښځې يې دروازه ور خلاصه کړه.

خاوندې يې غېږ کې ونېوله او پر تندي يې ښکل کړه
 دواړه راغلل خپل کور ته خاوند يې د کورنۍ غړي ټول
 راتول او د سترگو ليدلۍ حال يې ورته وويلې ټولې توبې
 وويستې او له انجلۍ يې بخښنه وغوښته او دا يې هم
 ورته وويل چې نور به څوک دومره هم درته نه وايي چې
 د سترگو د پاسه دې بانه دي. بېگاه ته انجلۍ خوب
 وليده او په خوب کې ورته وويل شول چې خپلې مور
 ته دې لس کاله شکايت وکړ هيڅ ونشو مگر ماته دې
 لس ورځې شکايت وکړ ستا ژوند مې بدل کړه



د شيخ سليم کيسه

شيخ سليم کيسه کوى چې زه خوان وم اوپه دې جومات کې مې د علم ترلاسه کولو په نيت واورول، له جومات سره نښتې يوه خونه ده په هغه کې به اوسيدلم..دى وايي:

يو وخت زه سخت وږى شوم، دوه شپې مې هيڅ نه و خوړلې، دريمه شپه مې هم څه پيدانکړل او له چانه سوال کول مې هم زړه نه غوښتل، سهار دې حالت ته ورسيدلم چې دځان په هلاکيدلو ودارشوم، له ځانه سره مې وويل چې اوس نوهغه وخت ده چې د ژوندي پاته کيدلو له پاره شرعا مردار خوراک هم رواده اوله چانه دومره شى غلا کول هم روا دي چې لوږه پرې لرې کړم، نوله ځانه سره مې غلا خوښه کړه. دى وايي،

د دې سيمې کورونه ټول پخواني، دير گن او له يوه بل سره نښتې جوړ شوې دي، که ديوه کور بام ته وخيږې دکورونو په بامونو باندې دمحلې پاى ته هم تللى شې.

شيخ سليم وايي دخپلې خونې بام ته وختلم اوبيا
 ورسره کور ته ور واښتلم، په کور کې ښځه وه له هغې
 مې خان پټ کړ ورسره بل کور ته ور غلم، هغه کور
 خالي و او ورښکته شوم، چې ښکته شوم دپخو خوړو
 بوي مې حس کړ، له ډيرې لوږې هغه بوي دمقناطيس
 په خير پخلنځي ته ورکش کړم، هلته ږو گرم ديگ
 ايښی و، سرمې خلاص کړ په هغه کې توربانجان پاخه
 ايښې وو چې منځونه يې له غوښې ډک وو، يومي
 راوکښ، هغه ډير گرم و خو زه له ډيرې لوږې په گرمو
 او سړو نه وم،

خوله مې پرې ولگوله چې يو دوه ځله مې په خوله کې
 اړاوه په دې وخت کې مې سر ته دين او عقل راغلل....
 له ځانه سره مې وويل:

د ديني علم طالب يې، په جومات کې اوسې، پردي
 کورته پټ راغلی يې او دغلا خواړه خوري؟
 گوله مې بيرته وغورځوله تيز له کوره ووتلم او په منډه
 مې جومات ته ځان ورساوه، هلته زموږ استاد دطالبانو
 حلقې ته ناست و او درس يې ورته ويلې،

زه هم ورته کينستلم خوله ډيرې لوږې په دې نه
 پوهيدلم چې څه وايي، لير خنډ وروسته درس خلاص
 اوشاگردان رخصت شول،
 زه لا ناست وم چې استاد ته يوه ښځه راغله، هغه
 مکمله په پرده کې وه داستاد خواته کينستله، څه
 خبرې يې ورته وکړې خوما وانه وريدلې، استاد زه
 ور وغوښتلم او راته ويې ويل: ته واده غواړې؟ ماورته
 وويل: زه په جېب کې دومره پيسې نلرم چې ځان ته
 وچه ډوډۍ پرې واخلم واده به په څه شي گوم. استاد
 وويل: دښځه وايې موږ دلته له بله ځايه راغلي يو
 اوهيڅوک هم نه پيژنو، څه موده مخکې مې ميړه مړشو،
 دهغه کور او معاش ماته راپاته شوو، زه بل څوک نلرم
 يوسپين ډيري تره لرم هغه دجومات په کونج کې چې
 ناست ده هغه هم هيڅ نلري له ماسره اوسې، دښځه
 وايې چې زه غواړم په حلاله نکاح ميړه وکړم، څو له
 بدنظره خلکو ځان وساتم، استا دراته وويل:

که واده غواړې دابښځه درته کوم او مهر يې زه درته پرې
کوم، شيخ سليم وايې ما استاد ته وويل چې داسې وي
بيايې غواړم....

استاد سمدستي دهغې تره راوغوښت دوه شاهدان يې
هم پيدا کړل اوپه جومات کې يې نکاح راوترله، له نکاح
وروسته يې راته وويل اوس خپل کورته ولاړشئ،
ما بښځه له لاسه ونيوله اودهغې کورته ولاړو. کور ته چې
ننوتلو بښځې له مخه پرده لرې کړه،

هغه بيځې خوانه او خورا زياته ښايسته وه، چې کورته
مې وکتل هغه کور و چې لير مخکې زه په غلا ورته
راوښتی وم!! بښځې راته وويل چې ډوډې خورې؟

ماورته وويل هو خورم يې، هغې خواړه راوړل اوزما مخته
يې کېښودل، زه دالله قدرت او عجيب شان ته حيران
پاتې وم، بښځې راته وويل: ډير خواړه توربانجان مې له
غوښې سره پاڅه کړې دي، خو عجيبه ده نه پوهيږم
څوک دلته راغلې دي له يوه نه يې يوه گوله خوړلې ده!
شيخ سليم وايي:

ما ما ته ژړا راغله او په ژړا ژړا کې مې ټوله کیسه هغې
ته تېره کړه، هغه هم حیرانه شوه، بیا یې وویل:
د الله (ج) عجیب شان ته گوره! تاله یوې گولې بانجانو
چې درته حرام ؤ، ډډه وکړه، اوس الله تعالی هغه ټول
بانجان، هغه کور او ورسره د هماغو کور ښځه ټول درته
حلال وگرځول!

د دغې ښکلې او د پند څخه ډکه کیسه زما گران پلار
جان لیکلې وه چې تاسو ته مې په لیکلې بڼه وړاندې
کړه

قاری صاحب طالب جان

خوندوره زده کړه:

ليکونکې روح الله روحاني

يو عالم خپل شاگرد ته وويل :

خو کاله کيږي چې ماسره درس وايي؟

شاگرد ورته وويل؛

درې دېرش 33 کاله کيږي چې تا سره يم،

استاد:

خه شی دې زده کړل؟

شاگرد وويل اته 8 مسئلې مې زده کړي.

نو استاد حيران شو،

له لږ څنډ وروسته يې وويل هغه اته مسئلې کومې دي؟

شاگرد:

لومړۍ مسئله:- خلکو ته متوجه شوم چې هر يو

شخص يودوست لري خو کله چې قبر ته داخلېږي هغه

دوست ورڅخه لاس په سر شي نو ما کوشش وکړ چې د

حساناتو او نېکيو ملگری شم چې قبر ته راسره ننوزي.

دوهمه مسئله:- په دغه آيت (واما من خاف مقام ربه ونهى

النفس عن الهوى فان الجنة هي الماوى), ما هم د الله مقام عالي وگڼه او د نفس هوا او هوس مى پرېښوده او د جنت له پاره مې تيارى وکړ.

درېيمه مسئله:- خلکو ته متوجه شوم, هر هغه شى چې ورته ارزښت لري هغه ساتي او حفاظت يې کوي, نو د الله جل جلاله دا وينا (ما عندکم ينفد وما عند الله باق) / کوم شيان چې له تاسو سره دي هغه خلاصېږي اما د الله پاک سره هرڅه پاتې او باقي وي) نو هر قيمتي شى چې مې تر لاسه کول الله پاک ته مې ورسپارل چې راته يې وساتي.

خلورمه مسئله:- خلکو ته مې فکر شو چې پر مال, نسب, منصب او ... فخر او غرور کوي, نو ما د الله جل جلاله دا وينا (ان اکرمکم عند الله اتقاکم) / تاسو کې الله ته هغه شخص معزز دی چې پر هېزگار وي)

نو ما هم زور او توان په تقوا کې مصرف کړ چې الله
پاک ته ښاغلی شم.

پنځمه مسئله:- خلکو ته مې وکتل چې یو له بل
سره د الله پر نعمتونو حسد او کینه کوي، نو دا الهي
وينا (نحن قسمنا بينهم معيشتهم في الحياة الدنيا / موږ
د انسانانو منځ کې د ژوند برخې تقسیم کړي) ته متوجه
شوم نو حسد مې پرېښود.

شپږمه مسئله:- خلکو یو بل وژل راوژل، یو پر بل یې
تجاوز او ظلم دشمنیانې کولی، نو د الله پاک دا ایت چې
(ان الشيطان لكم عدو فاتخذوه عدوا / شیطان ستاسو
دښمن دی، د دښمنۍ لاره ورسره غوره کړئ) نو د خلکو
سره دښمني مې پرېښوده او شیطان مې خپل اساسي
دښمن و باله.

اوومه مسئله:- خلک مې ولیدل چې د رزق په
حاصلولو کې دومره خپل نفس ذلیل کړي، ان تر دې چې
حرام او حلال پاک هم نه گڼي،

نو ما ته دالله پاک دا وينا(وما من دابة في الارض الا
على الله رزقها / د ځمکې پرمخ د هر ساکنې او ذی روح
د رزق ذمه او ضمانت الله کړی دی) راپه یاد شوه نو پوه
شوم چې زه هم یو له دې ساکنو څخه یم. نو دالله پاک
حق چې پرما دی هغه مې قبول کړ او زما چې کوم حق پر
الله دی هغه (جل جلاله) ته مې وسپاره.

اتمہ مسئلہ:- خلک مې ولیدل چې د خان په شان
مخلوق باندې تکیه او اعتماد کوي. څوک پر خپل مال،
څوک پر خپل اولاد، څوک پر خپل قدرت. نو ماته دا
ایت (و من یتوکل علی الله فهو حسبه / څوک چې پر
الله توکل او تکیه وکړي هماغه ذات یې کافي دی) راپه
یاد شو، نو پر مخلوق مې توکل پرېښوده او پر خالق جل
جلاله مې توکل وکړ.

پای

يوډيره عجيبه اودپنده ډکه کيسه

ميرې ته (ميرتانه) هم باربار درواغ نه شی زغملی او
درواغ ويونکې ميرتون ته د مرگ سزا ورکوي

ابن قيم رحمه الله وايي د يوې ونې سيوري ته ناست
وم ، يو ميرې مي وليد چي دلته نژدې روان و او غوښتل
بي چي پروت د ملخ وزر له خان سره يوسي .
کله چي د وزر په ورلو ونه توانيدی نو تېز لاری غار ته
ننوت له هغې خوا يي د مېريانو لښکرا وايستی ، کله
چي دوی وزر ته نژدې شول ما وزر ترې را پورته کړ

دوی ډېر وگرځيدل خوشی يي ونه موندی ، له ستړيا
وروسته غار ته ننوتل خو يو ميرې لاگرځيدی ،
فکر کوم هماغه لومړی ميرې وه
ما هم وزر ورته کينود
ده چي وزر وليد بيا تېز لار خو دا خل يي هلته خنډ وکړو
فکر کوم هغوی ته يي قناعت ور کاوه

ځکه اول ځل يې خبره رشتيا نه شوه خو دا وار د اول په
 څيرميريان نه وه
 بلکي لږ راووتل

ما هم د ملخ وزر بيا پورته کړ
 دوی ډېر وگرځيدل ستري شول او ولاړل خو يو مېړی بيا هم
 گرځيدي فکر کوم هماغه مېړی و هچي دوی يې دوه ځله
 راوغوښتل

ما بيا وزر مخي ته ورته کيښود
 کله چي يې وزر وموندی بيا په بيره لاری خو داخل
 یی بيخي ډېر وخنډېدی فکر کوم هغوی بيخي قناعت نه
 ورسره کاوه ځکه دا دوهم ځل و ه چي خبره يې دروغ شوه
 دا وار اوه مېړيان ورسره راووتل
 ما هم د تېر په څير وزر ترې را واخيست
 هغوی ډېر وگرځيدل
 پوه شوم چي دوی هماغه مېړی ته ډېر په قهر شول، پر
 راتول شول

او مېړی یی ټوټه ټوټه کړ، سر او پښی يې ترې بېل کړې (ولا
 حول ولا قوة الا بالله)

ما د دوی مخته وزر کيښود دوی چي وزر وموندی بیرته
پر خپل ملگري را غونډ شول معلومېدل چي ډېر غمجن
ول او پر خپله کړنه سخت خواشيني وو خو وخت يې
له لاسه ووت

ابن قییم وايي سخت خفه شوم چي دا مي څه وکړل ! ؟
له پرېشانی څخه تنگ شوم او له خپل استاد ابن
تیمیه څخه مي وپوښتل چي ما خو داسي وکړل
هغه راته وويل تاته به الله تعالی بښنه وکړي خو گوره
چي بل وخت داسي ونه کړې

, او کومه کيسه چي دي وکړل نو سبحان الله
پاکي ده هغه ذات لره چي ميږيانو ته يې هم د دروغو
قباحت ښودلی

اسلام هم دروغ نه شی زغملی او وويونکی ته یی منافق
وايي او دروغ کبیره گناه ده.

پای

زه څنگه مسلمان شوم؟

غلام عمر عبدالله

يوې ويب پاڼې د يوه رومانيايي کس، د اسلام راو وړلو
عجيبه کيسه ليکلې ده؛

نوموړی وايي:

زه په ۱۹۹۳ کال کې له رومانيا څخه ترکيې ته په
سيلاني سفر ولاړم.

زموږ سياحت يو داسې کلي ته ورسېدی چې هلته کوم
هوټلونه او د شپې تېر لپاره ځانگړي ځايونه نه وه.
موږ له يوه کليوال څخه پوښتنه وکړل، ايا دلته کوم
هوټل او د شپې تېر ځای شته؟

کليوال راته وويل: دلته هوټل نه شته، مهربانه وکړئ
زما سره کورته ولاړ شئ.

زه او مېرمن مې له کليوال سره روان او کورته ورسېدلو،
په کور کې زموږ په نظر د اوسېدلو يوه خونه او وړوکی
پخلنځی راغی.

پنځه ماشومان او دوه بوداگان په کور کې ناست وه.
کوربه په ډېره تواضع او مینې سره زموږ خدمت کاوه او
د ماخستن ډوډۍ يې راته تياره کړل.

له ډوډۍ خوړلو وروسته کوربه راته وويل: ته او مېرمن به
دې په همدې اطاق کې ويده شئ موږ به په بلې خونې
کې ويده شو.

کله چې سهار شو ما غوښتل له خونې څخه ووځم او د
کوربه له خدمت او مېلمه پالنې څخه مننه وکړم.

کله چې د کور انگر ته را ووتلم گورم چې کوربه له خپلې
ټولې کورنۍ سره په داسې حالت کې تر وني لاندې شپه
تېره کړې وه او د اوسېدلو خونه يې موږ ته راخالي کړې
وه چې هوا هم ډېره سړه وه.

ما کوربه ته وويل: ته لېونی يې؟، تا ولې داسي وکړل چي
له ماشومانو سره دي شپه تروني لاندې تېره کړل؟
کوربه راته وويل: نه! زه لیونی نه بلکه مسلمان یم!

او په اسلام کي د مېلمه ډېر ستر حقوق دي او زه یې په
همدې امر کړی وم کوم چي مي ستا په مقابل کي ترسره
کړل.

مېرمني مي وژړل، او ويې ويل: دا څه ډول دريځ او مېلمه
پالنه ده!

په غربي ټولنه کي خو څوک د خپل اولاد او نږدې
خپلوانو لپاره هم دومره سختي او تکليف نه تېروي.

په رښتيا چي همدا هغه واقعي اسلام دی، نه هغه اسلام
کوم چي موږ یې په اړه له غربي رسنيو څخه اورېدلي
دي.

د کور له خښتن څخه مي غوښتنه وکړل، څنگه کولای
شم چي اسلام وپېژنم؟!

د کور خښتن راته وويل: که غواړې چي اسلام وپېژنې
اسلام په قران او نبوي سنت کي مطالعه کړه.

د اوسنۍ مانې په مسلمان کي اسلام نه شې پېژندلای.

د کور خښتن يو ژباړل شوی قران او د رسول الله صلی
الله د احاديثو يو ژباړل شوی کتاب راکړ.

د کور له خښتن څخه مو مخه ښه وکړل او د اسلام د
مطالعه کولو لپاره مو هغه څه رانيول کوم چي د کور
خښتن يې سپارښتنه راته کړې وه.

دوې مياشتي مي نوري هم په ترکيه کي تېري کړلې او
کله نا کله به د هم هغه کور خښتن ته ورتم او د ځينو
مسائلو او اسلامي موضوعاتو

په اړه به مي پوښتني ځيني کولې او هغه به هم په ډېره
مینه مرسته راسره کول.
الحمدلله!

له دوي مياشتني مطالعې وروسته الله تعالی زه او زما
مېرمن د اسلام په سپېڅلي دين مشرفه کړلو او د کفر له
تاريکۍ څخه يې د اسلام او ايمان رڼا ته راوايستلو.
کله چي د ترکيې له سفر خپل هیواد رومانيا ته راستون
شوی يم، له هغه وخت تر اوسه د اسلام په دعوت او
خدمت مصروف يم.

الحمدلله!

د اسلامي مرکز، دعوت او نشراتو په وسیله زما په لاس
زرگونه انسانان د اسلام په دين مشرفه شوي دي.

نو ما هم ځکه د خپل اسلام راوړولو عنوان داسي ټاکلی
دی: کوربه چي کله تر اوني لاندي ويده شو، نو له امله
يې زرگونه انسانان په اسلام مشرفه شول.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library